

de Catalunya. Tots dos, la Núria i l'Albert, coincideixen que per marxar fora d'Europa es necessiten molts més permisos, visats, revisions de salut, assegurances mèdiques..., que per anar a un país europeu. En el cas d'ell, fins i tot ha hagut de desplaçar-se a Madrid per enllestir alguns tràmits.

El futur resident de la ciutat de Califòrnia està emocionadíssim amb el viatge i no sembla gens nerviós, està molt segur de la seva decisió. Ha escollit la famosa ciutat nordamericana perquè vol endinsar-se en el camp de la microtecnologia i allà hi ha un laboratori de recerca en l'àmbit que li permet la col·laboració. Confia que això li agradarà i no descarta seguir estudiant quan torni, aquest cop alguna cosa relacionada amb la biologia per anar encaminant-se cap a aquest nou camp d'estudi que troba tan fascinant.

La Núria també parla amb il·lusió, però de moment està expectant. Amb moltes ganes, però alhora neguitosa per la novetat. L'idioma per a ella no és un problema perquè està fent el grau universitari d'*International Business Economical* (IBE) que imparteix la Universitat Pompeu Fabra en anglès.

En Ramoneda i en Massós també tenen un bon nivell d'anglès, condició indispensable per poder fer aquest tipus d'experiències. L'Albert Massós, però, s'haurà d'enfrontar a Berlín amb l'alemany, una llengua totalment nova i desconeguda. Cap dels tres sap dir amb certesa si en un futur vol treballar aquí o a l'estranger, de moment van a ampliar les llengües i els coneixements de què disposen i ja es veurà.

La Carla, a Dinamarca

Amb les altres dues santjoanines no tenim ocasió de trobar-nos abans que marxin, però un cop instal·lades els escrivim perquè ens parlin de l'experiència. La **Carla Palmerola** estarà quatre mesos a Dinamarca, igual que la Melanie Elhert. La primera va a acabar el seu últim curs de carrera a l'estranger, mentre que la segona, marxa en un context totalment diferent dels altres quatre santjoanins.

Les primeres sensacions de la Carla quan ja és al nou indret són, segons ella explica, d'una banda l'admiració per l'educació que es rep al país i, per l'altra, molta enyorança de la família i els amics que ha deixat aquests mesos aquí.

Referent a l'educació, diu que és incomparable. Les aules tenen un màxim de trenta estudiants per lliçó (aquí la mitjana és de vuitanta),

totes disposen de noves tecnologies i el que, segons ella, és més impactant, és que cada taula a classe és individual i graduable, les cadires són encoixinades i amb rodets, exactament com si estiguessis en un despatx. A més, destaca que la relació entre professor i alumne és molt familiar i que, de seguida, tothom intenta acollir bé els nousvinguts. El sistema d'educació també és diferent, les classes són molt participatives: no s'avalua per exàmens escrits, sinó que la nota final procedeix d'un examen oral del total dels continguts apresos.

En el cas de la **Melanie**, que viu en un poblet d'Irlanda anomenat Bray, ha marxat lluny de casa per fer una tasca una mica diferent. Tot i que l'objectiu principal és aprendre una altra llengua, i això si que és comú en tots, ella ha marxat mig any a fer d'*au-pair*. La